

РЕШЕНИЕ

№ 13773

гр. София, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **336** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. Й., [дата на раждане] , гражданка на Република Т., съд. адр. [населено място], ул. „131“ № 2А, вх. А, ет. 1, ап. 3 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 05.12.2025 г. , издаден от завеждащ консулска служба в Генерално Консулство на Република България в [населено място], Република Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва, че е кандидатствал за издаване на виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24, ал. 1 т. 10 от ЗЧРБ, като получил право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане

на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Правото на свободно установяване за продължителен период в страната попада под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 31.10.2025 г. жалбоподателят е поискал от Генерално Консулство на Република България в [населено място], Република Т. да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението освен друго, е приложен договор дза наем на жилище с наемна цена 100 лв. на месец, което му дава право да получи виза „Д“ и право на продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ – като получил право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба в Генерално Консулство на Република България в [населено място], Република Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 6/13.02.2025 г., издадена от консула в генерално консулство на Република България в [населено място], Т., издадена на основание Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчна откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният

административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК. Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "Консулски отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото няма данни жалбоподателят да е заплаха за националната сигурност. Посочва се, обаче, че е установено, че жалбоподателят, въпреки че кандидатства за виза на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ – като получил право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната, представя договор за наем на жилище в [населено място], което е с наемна цена от 100 лв. – много под средно-пазарната цена. Ето защо, създавали се основателни съмнения, че жилището се ползвало фиктивно, без да се използва за живеене. Този извод се прави на базата на становище рег. № 513р-122955/17.11.2025 г. на СДВР-Отдел „Миграция“. Съдът не приема тези доводи, въз основа на които се прави извод, че процедурата по получаване на виза „Д“ се ползва само формално. Настоящият състав приема, че тези изводи са твърде хипотетични и противоречат на нормите на частното право, уреждащи свободата на договарянето. Какви са причините за договаряне на тази наемна цена не може да се обсъжда в това административно производство и да се отказва издаването на акта.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и указанията по това решение.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 516,40 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на А. Й., [дата на раждане], гражданка на Република Т., съд. адр. [населено място], ул. „131“ № 2А, вх. А, ет. 1, ап. 3 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 05.12.2025 г., издаден от завеждащ консулска служба в Генерално Консулство на Република България в [населено място], Република Т..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Генерално Консулство на Република България в [населено

място], Република Т. за ново произнасяне в едномесечен рок от постановяване на настоящото решение по заявление по образец от 31.10.2025 г. , с което жалбоподателят е поискал издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя А. Й., [дата на раждане] , гражданка на Република Т., съд. адр. [населено място], ул. „131“ № 2А, вх. А, ет. 1, ап. 3, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 516,40 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.